

Zbog čega je Gospod tako detaljno pripremao Jezekilja?

U 2,1?6 opisan je narod i njegovo ponašanje kada su čuli poruku. Ne zaboravimo ? ovde je opisan Božji narod. Ovo nisu nevernici. a) Stih 3 kaže da je to **odmetnicki narod**, koji je ostavio svog Boga. Njegova pravila su prezreli i žive po svojoj mudrosti. Osilili su se u tome do te mere da bolje i od Boga znaju kako stvari treba da idu. Odmetnuli su se i od poziva da budu njegova svojina i svedo?anstvo. Zamenili su Zakon bezakonjem i dobili umesto o?ekivane slobode ropstvo. Isaija kaže da su u zlu ogrezli (1,4?5). Standard za njihov život nije bila više Re? nego na?in života naroda oko njih Jeremija kaže da su prezreli Re? i išli po svome (44,15?17). Samuilo je dobio isti odgovor na poruku koju je nosio narodu od Boga. 1. Samuilova 8,19 ? Ne tvojoj (Božjoj) Re?i, i ho?emo što mi odaberemo.

b) Stih 4 nastavlja da ih opisuje kao **narod okorela srca**. Srce je centar ?oveka, ono je u stvari duh ?ove-kov. Pri?e 4,23 upozoravaju da pre svega ?uvamo srce jer je ono izvor života. Srce naroda je otišlo za drugim bogovima (materijalizmom, religijama drugih naroda, itd.). Bog ne komunicira formi ve? srcu, duhu ?oveka. Okorelo srce (duh) je ono koje više **ne** reaguje na glas Duha i na Re?. Ono ?uje ali ne reaguje. Otupelo je na savet i opomenu. Jevrejima poslanica 3,12?15 je re? želi da nas upozori i od toga sa?uva. Takva srca nazivaju proroke "pri?alicama" (Jezekilj 21,5) Apostola Pavla su Atinjani nazvali brbljivcem (Dela 17,18) a on im je doneo poruku od Boga. Okorelo srce ima uvek **protivnapad za opomenu** koja mu dolazi. Hiljade opravdanja samo da se izbegne pokajanje. Na re? proroka Isaije car Jezekilja reaguje time što ?uje re? ali ne ? ini onako kako re? nalaže (2. Carevima 20,16?19). Okorela srca ismejavaju proroka, on postaje pri? a i predmet ogovaranja (Jezekilj 36,30?33). Narod okorela srca tako reaguje na poruku proroka Božjih.

c) Tre?a osobina i reakcija naroda je tako?e u Jezekilju 2,4 ? narod **tvrdokorna pogleda**. Lice je ogledalo srca. Kakav izraz lica imaju oni koji imaju okorelo srce i buntovni stav? Da li im je blagoslov na licima ili... Propovedajte u vašoj crkvi nešto što se ljudima ne svi?a. Onda pogledajte lica slušatelja. Ja se se?am jedne prilike kada sam propovedao a jedan brat koji se sa time nije slagao gledao me je tako da ne bih bio iznena?en da mi je pljunuo u lice. Mrki pogledi, koji da su mogli, glasno bi proklinjali. Hladan, odbijaju?i, uko?en, pogled pun prezira i za Re? i za onog koji re? donosi. Možete im ?itati na licima da su odlu?ili da nikada ne promene ono što su naumili. Tvrd se drže svoje religije. U Psalmu 32,9 stoji: "Ne budite kao konj ili mazga bez razuma..." Mazga što naumi, lako ne mijenja; stoji u mestu i ne mi?e se. Pismo kaže da ne budemo takvi. Stojim li možda upravo tako na onoj tradiciji koju sam nau?io? Ima li Duh Sveti šansi da me pomakne dalje u novo, u sveže?

Može li Duh Sveti dobiti priliku da nam "smeta" u programu bogoslužjenja" Ili smo možda odlu?ili da bude i nadalje kao što je bilo poslednjih 100 godina? Mada, pre 2000 godina to tako nije bilo. U Luki 6,7 vidimo fariseje kako "drže Isusa na oku" pogledom koji samo traži za čega da Ga optuži. U nekim crkvama (u skoro svim) ima onih koji imaju poseban "dar" (od Boga ga nisu dobili) da do?ekuju propovednike pogledima koji unapred govore šta ga čeka. Mnogi tako do?ekuju Duha Svetoga kada dolazi Crkvi sa novim stvarima! U Luki 14,1 piše da su ga "zlobno promatrali" Isusa koji je rušio njihov religiozni sistem. Tako i danas mnogi promatraju one koji u jednostavnosti srca žele da slave Gospoda na na?in koji njima nije prihvatljiv. U 1. Samuilovoj 18,9 piše da je Saul popreko gledao Davida, Božjeg iskrenog slugu. Pogledi religioznih ljudi su pogledi "duhovnih ubica". Se?am se jednog sastanka na kome su pogledi ubijali govornika sastanka. Njihova čela su ogrezla u religiji, u buntovništvu. Takvima je poslan

Jezekilj. Zato mu je Bog obećao da će njegovo čelo da učini tvrdim (3,8) da sve te poglede izdrži. Zato mu je rekao u 2,6 da se ne plaši njihovih reči i pogleda.

A. DANAST

Da li je hrišćanstvo drugačije od naroda izraelskog? Jedva! Oni koji se usuđuju da "stanu tradiciji na glavu, osećaju ubod jezika i pogleda" onih koji od tradicije žive. Jezekiljina poruka je poruka današnjoj Crkvi: Izbacimo iz "Hrama" ono što smo uvukli u njega a ne pripada mu. Bog gradi Hram čije je ime "Gospod je ovde". Haleluja! Znajući da je to bila Božja zamisao sa svojim narodom i videći i trenutno stanje Božjeg naroda. Jezekilj je dobio poruku od proroka, istu onu koju je Isus Navin dobio (3,5), istu onu koju Duh Sveti nama danas daje: "POSVETITE SE (očistite se) JER JE E SUTRA GOSPOD UČINITI ČUDESA MEĐU VAMA." Isus je poslao svoje proroke (učenike) kao ovce među vukove (Matej 10,16). Prorok dolazi sa Rečju onima koji na Reč nisu navikli. Njegova plata i nagrada su "tvrdi pogledi puni prezira i odbacivanja i priče koje počinju o njemu da kruže." To je plata od ljudi okorela srca, buntovnog stava i tvrdog pogleda. Podsetimo se još jednom da prorokova uspešnost nije u popularnosti već u verodostojnosti prenošenja narodu onoga što je od Boga primio. Ko sa suzama seje, taj će sa radošću žnjeti... Psalam 126,5-6.

PROPOZICIONA NEMOT (1)

Ovo što smo do sada govorili o proroku, njegovom pozivu, zadatku, načinu života, reakcijama na koje će nailaziti među ljudima sigurno izaziva u nama istu reakciju koju je Isusov govor o učeništvu izazvao u učenicima: "Tvrd je ovo govor! Ko ga može slušati?" (Jovan 6,60). Mnogi ga slušaju u današnjim crkvama i čak kažu na to "amen" ali kada dođe do toga da se kaže "amen" na poziv, onda mnogi reaguju kao Isaija (ipak malo drugačije) i kažu: "Gospode, evo mene pošalji brata Peru!!" (Pročitaj ispravnu, Isaijinu reakciju, u Isaiji 6,8). Čudan je Bog! Poziva nas u nešto što niko od nas nikada ne može da učini. Ni najmanje zrno Božjeg plana čovek ne može da ostvari.

BOŽJE RADO NEMA DA SE RADI NA BOŽJEM NAČINU, U BOŽJEJ VOJSKOJ I BOŽJEM SVETOSTANU

Upravo je zbog toga Božja Reč puna svedočanstava o reakcijama proroka na Božji poziv u proročku službu. "Ko sam ja i šta je moj narod, da bismo imali snage...", "Oprosti Gospode ne bi li poslao nekog drugog", "Ah, Gospode, gle ja ne umem govoriti; dete sam.", "Nisam bio prorok ni proročki sin ... bio sam stožar..." To su neke od reakcija koje odražavaju nemoć ljudi pozvanih u proročku službu Davida, Mojsija, Jeremije, Amosa... i još mnogih Božjih slugu posle njih, pa i danas.

1. Druga od uobičajenih poštenih reakcija

Gore opisana reakcija na Božji poziv je najčešća kod onih koji u trenutku poziva već razume svoju ljudsku nemoć i imaju, kako bismo mi rekli, "slabije samopouzdanje." Među nama ima mnogih koji imaju vere u sebe sa takvima Gospod ima više problema dok ih ne oblikuje i ne ubedi da su ipak bolji ako su slabi. Zbog toga ćemo dati više prostora opisu procesa kroz koji takva osoba prolazi da bi došla do trenutka razumevanja svoje ljudske nemoći, za zadatak u koji ga Bog zove. Bog već u utrobi majke prema naravnim osobinama sa kojima ćemo se roditi, stavlja u naš život poziv za određenu službu. Mi se radujemo sa darom/darovima koje često izražavamo u odabiranju ovozemaljskog poziva i upotrebljavamo ih u svakidašnjici (čak i nesvesni toga), sve do dana kada nas Duh Sveti nanovo ne rodi i kada kroz taj nadnaravni duhovni doživljaj probudi duhovnu svesnost od Boga danoj sposobnosti da služimo u datom nam pozivu. Poziv se često prepoznaje po prisutnom daru. Biti samo svestan obdarenosti (često se čuje da je

neko prirodno obdaren za neku stvar) nije dovoljno. Dar je bez pomazanja Božjeg od male koristi za Carstvo Božje.

Mojsije je imao prirodnu obdarenost ? harizmu ? da bude vođa. Video je stanje naroda i uzeo odgovornost na sebe da vodi narod. Međutim, njegova prva reakcija je bila u sili njegove prirodne obdarenosti. Mojsije je poznao Božja obećanja o oslobođenju iz Egipta i u svom prirodnom samopouzdanju krenuo u akciju i ubio jednog od neprijatelja misleći da je to put do slobode. Prirodna hrabrost i obdarenost su brzo pokazale svoju pravu vrednost. Kod prvog problema se pokazalo koliko je Mojsijeva ljudska sposobnost bila vredna. Pokazalo se da su sve godine treninga na egipatskom univerzitetu, sva egipatska "ratna teologija", ravne nuli, kad su u pitanju poslovi Božjeg carstva. Mnogi odnas su doživeli isto ovo posle završenih biblijskih škola.

Puni samopouzdanja (jer su nam napunili glave), metoda i malo skrivenog prezira prema "onim slabijima" u mrtvim crkvama, krenuli smo silovito i...veoma brzo završili ? poniženi"! Kao i Mojsije. Razumemo princip ovde. Kada Bog poziva ljude u ovakvu službu, On im najčešće pokaže u njihovom duhu "gotov model". I ? halleluja za ljude sa vizijama! Gde takvih nema, narod propada. Ljudi koji vide stvar što Bog želi da učini i vide je kao "gotov model", najčešće deluju iz tog doživljaja. Jezekilj je video gotov Hram pun slave Božje. Oduševljeno je počeo da govori o tome šta Bog želi da učini ali je susreo narod koji je ogrezao u grehu i kojemu baš i nije tako puno stalo do svega toga. Duhovni šok za Jezekilja! Mojsije je video oslobođeni narod i iz te vizije je počeo deluje. Sreo je umorni izraelski narod koji više nije ni imao snage da veruje u "Izbavitelja". Učenicima su primili dobru vest, radosnu vest i bilo im je skoro normalno da je ceo svet raširenih ruku ? ekao na njihovu posetu. Kada su ih odbacili, njihov entuzijazam je splasnuo.

Brzo oduševljenje koje završi u isto tako brzom razočarenju i odustajanju nije dokaz da Bog to ne želi da učini već dokaz da osoba koja je primila poziv počinje u zanosu, što rađuna sa ljudskim sposobnostima. Bog često pokaže "gotov produkt" a tek posle toga otkriva najčešće kroz teška iskustva, proces koji je potreban da bi "vizija rodila svoje fizičko dete". Tog procesa smo mi retko svesni i zbog toga krenemo silovito u zadatak, često pre nego što je Božje vreme za to. Dobro je napomenuti da takvi ljudi najčešće nisu ništa manje iskreni od onih "mudrih" koji znaju da stvar ne sazreva brzo. Ne treba ih odbaciti i ušutkati, već im pomoći da u strpljenju traže Gospodnje puteve za ostvarenje dane im vizije.

Ono što Bog nekome otkrije nije otkriveno radi "interesantnosti same stvari", već da bi se ostvarilo. Početni zanos često ima u sebi mnogo ljudskog jer je još nedovoljno svestan "porođajnih muka" koje uvek prethode rođenju nečeg novog. Zato je dobro podsetiti se Davidove prakse. Kada bi mu Bog rekao da će mu izručiti njegove neprijatelje, David nije odmah jurnuo u ostvarivanje Božjeg obećanja. "Mogu li napasti ... hoćeš li mi ih predati u ruke... kako da ovoga puta postupim..." bila su pitanja koja je David često upućivao Bogu čak i onda kada je znao šta mu je Bog pokazao i obećao. To je pokazivalo Davidovu poniznost i priznanje totalne zavisnosti od Božje snage, mudrosti, vodstva. (2. Samuelova 5,17-25). Jedna od najvećih tragedija za Božjeg slugu i hrišćanstva uopšte je kada dođe do stepena kad misli da je sada već dovoljno iskusan, uvežban u mnogim metodima i kada počne da radi Božje stvari rutinski. Rutina nikada ne može da zameni pomazanje Duha Svetoga, a bez pomazanja Duha je i sam dar neupotrebljiv. Proroci su ?udne osobe. Teško da mnogo ljudi razume njihove postupke. Oni su uvek ?udaci. Jedna od glavnih karakteristika prorokova karaktera je dinamičnost. "Videti u Duhu" silna dela koja Bog planira ne može ga (bar ne proroka) ostaviti ravnodušnim i mirnim. To su ljudi koji žive nekoliko godina unapred. Zbog toga nailaze na nerazumevanje i zbog toga i sami mogu da dožive razočaranja. Pogledajmo tu njihovu gorljivost i nestrpljivost. Danilo, istražujući Pisma koja su se

odnosila na njegovo vreme, u Danilo 9,1?3, shvativši da su događaji, opisani u Jeremiji 25,11.12, na samim vratima ispunjenja. Spontano i iskreno reaguje i kaže Bogu:

"Gospode ?uj! Gospode oprosti... Gospode NE OKLEVAJ ? zbog sebe"(Danilo 9,19). Stalo mu je do toga da se Božji rad sa njegovim narodom nastavi. Avakum, gledajući životni stil svoga vremena, nestrpljivo uzvikuje Bogu: "Zašto gledaš... zašto ?utiš...?" (Avakum 1,13). Gospod mora nestrpljivu prorokovu dušu da teši i ohrabri (2,2?3). Hvala Bogu da on ne gasi taj žar i ne ubija nestrpljivost, ve? teši i ohrabruje takve. Njegova sabra?a su ga, verovatno, kao i Jezekilja i druge prezrela, ali ga je njegov Gospodar tešio i ohrabrivao da ustraje. Važno je za proroka da ne zaboravi da je Bog taj koji je najviše zainteresovan da se ono što je On rekao i pokazao i ispuni. To mu pomaže u ?ekanju. Isus je bio svestan toga. On je radio samo onda kad je bilo vreme za njega. Samo onda kad mu je Otac progovorio i pokazao stvari, onda je Isus radio (Jovan 7,6). Petar je tako?e pokazivao tu proro?ku nestrpljivost i u Jovanu 13,36.37, on u svojoj nestrpljivosti želi da sledi. Isus, poznavaju?i ?oveka, govori Petru da SADA ne može da ga sledi.